

International Socialist Review (New York) nr 52, mars-april 2007.

En enda stat i Palestina

Ali Abunimah. One Country: A Proposal to End the Israeli-Palestinian Impasse. New York: Metropolitan Books, 2006. – 227 sid.

Ali Abunimah hävdar i en mycket stimulerande bok att det enda realistiska målet för palestiniernas kamp är en enda stat.

Tanken är inte ny säger han. Den härrör från en tidigare fas i befrielsekampen. 1969 krävde Fatah, den största fraktionen inom den Palestinska befrielseorganisationen (PLO), att; ”Vi vill inom det historiska Palestina skapa en mångetnisk demokratisk stat ... en stat utan någons dominans, där judar, kristna och muslimer har samma medborgerliga rättigheter”.

PLO har sen dess distanserat sig från ståndpunkten och orsakerna är många och tillkrånglade. Men Abunimah sticker inte under stol med den förrådiska roll som Yasser Arafat och PLO:s ledning har spelat.

Israel hade flyttat ansvaret till den palestinska myndigheten men utan att ge den makt eller självstyre. Och myndigheten sågs allteftersom som Israels fogde, inte som ett redskap i frigörelsen. Arafat hade inte befriat sitt folk från ockupationen utan anslutit sig till den.

Abunimah skriver att ”röstningen på Hamas var ett sätt att ta avstånd från vad som sågs som en mutad 'fredsprocess', utländsk hjälp mot politiska medgivanden, samtidigt som Israel fortsatte att bygga ut sina bosättningar.”

Det andra stora hindret i befrielsekampen är USA. Abunimah understryker att i det globala ”kriget mot terrorismen” ses Israel som USA:s främste förbundne och kongressen i USA stödjer varje sionistiskt förslag som läggs framför den.

Han nämner särskilt senatorm Barack Obama som han säger ”var den första USA-politiker som fick mig att öppna plånboken” men som snabbt kom att avslöja sig som ”mera hökaktig än Bushadministrationen. Han motsatte sig palestiniernas, i det ockuperade östra Jerusalem, rätt att delta i valet till den palestinska myndigheten, även efter att Bushadministrationen hade yrkat på att Israel skulle tillåta det”.

Abunimah utmanar den etablerade tvåstatslösningen. Han återger bl.a. presidenten Jimmy Carter som på TV-kanalen CNN argumenterade mot en enstatslösning, när han presenterade sin bok om Palestina.

Palestinierna skulle, om de gavs rätten att rösta på lika villkor som israelerna, spela en avgörande roll i landet. Och med sin snabba befolkningstillväxt ... skulle de inom kort utgöra en majoritet i landet.

I denna carterska syn på omvärlden har således demokrati och majoritetsbeslut inget att hämta.

Men Abunimah utmanar även många Palestinasupportrar och de till vänster som är för en tvåstatslösning, vilken ses som mer ”realistisk”. Han ifrågasätter deras realism. Det är staten Israel som innehar våldsmonopolet. Palestinierna är på båda sidor om 1967 års gräns - i varierande grad - maktlösa. Det är således inte ”realistiskt” att det kunde knåpas ihop en palestinsk stat, när verkligheten är sådan. Abunimah skriver ”...tvåstatslösningen blir... en hägring, eftersom inget görs”.

Det finns dock saker att kritisera. Abunimahs väg om hur en enstatslösning ska uppnås är inte konkret nog. Och i jämförelsen med Sydafrika omhuldar han en väl idealistisk syn på hur apartheiden avskaffades när han betonar betydelsen av F.W. De Klerks moraliska

omvändelse. Det hade varit historiskt riktigare att säga att de vita ledarna hade inget val än att ge upp pga den strid som den svarta befolkningen hade fört.

Abunimah ser dock den konkreta motståndskampen som det avgörande och han drar lärdom av hur apartheidskampen bedrevs internationellt.

Palestinierna och deras allierade bör av både moraliska och strategiska skäl öka motståndet för att maximera trycket på Israel, Det ska ske med att uppbåda största möjliga antal människor i ett världsomfattande stöd, och utan att oskyldiga civila dödas eller att en framtida försoning utesluts på förhand.

Den viktigaste lärdomen från Sydafrika är att palestinierna måste göra solklart att de inte är emot israeler utan mot ett orättfärdigt system som förnekar ett folk dess rätt, identitet och värdighet och dömer ett annat till tilltagande isolering, rädsla och rättsröta.

I frigörelsekampen är det nödvändigt att inte förlora målet ur sikte hur avlägset det än må förefalla. Ali Abunimahs bok har - med sina tillkortakommanden - styrkan att återinföra målet i en tid då många tycks ha glömt det.

Boken innehåller även dokument, som belägger de olika skedena som palestinierna fått genomgå, från 1948 då sionisterna stal deras land över den förkrossande ockupationen 1967 till nu

Dennis Kosuth.

Översättning: *Per-Erik Wentus*